

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/80/2016
Identifikačné číslo spisu: 5613010299
Dátum vydania rozhodnutia: 19.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5613010299.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci obvineného Y. V. pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 19. apríla 2017 v Bratislave, o dovolaní obvineného Y. V. podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/20/2016, z 13. apríla 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného Y. V. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 1T/124/2013, z 26. októbra 2015 bol obvinený Y. V. uznaný vinným zo spáchania prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona na to skutkovom základe, že:

potom ako dňa 1. októbra 2012 v čase o 01.00 hod. nstržm. R. V. v rámci riadneho výkonu služby ako príslušník policajného zboru u Pohotovostnej motorizovanej jednotky Liptovský Mikuláš, z dôvodu porušenia ustanovenia § 137 ods. 2 písm. m/ posledná alinea a s poukazom na ustanovenie § 72 ods. 2 zákona č. 8/2005 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zadržal Y. L., riadiacej osobné motorové vozidlo zn. AUDI A4 Avant, VIN:O., tabuľky s evidenčným číslom N., prináležiace k osobnému motorovému vozidlu zn. AUDI, VIN: O., ktorého držiteľom bola N. N., Y. V. prišiel dňa 1. októbra 2012 asi o 20.52 hod. ku miestu trvalého bydliska R. V. na R. ulici č. X v N., ktorému zavolať na jeho mobilný telefón a požiadal ho, aby vyšiel von, a keď R. V. vyšiel pred vchod obytného domu, opýtal sa ho, prečo zobral jeho značky a povedal, že nebude môcť jazdiť na tomto aute a nebude môcť auto predať, po tomto z miesta odišiel a dňa 3. októbra 2012 v čase o 21.20 hod. opätovne prišiel na ulici R. č. X v N., kde na tam zaparkovanom motorovom vozidle zn. Škoda Octavia, ev. č. N. vo vlastníctve R. V., nezisteným spôsobom odmontoval prednú aj zadnú tabuľku nízko profilovú pneumatiku, na pravom prednom kolese zapichol nôž do pneumatiky spolu s kusom krvavého mäsa pripomínajúceho bravčový jazyk, kde bol na mieste vyrušený majiteľom vozidla, na čo sa dal na útek aj s 2 ks tabuliek s evidenčným číslom a v blízkosti cintorína nachádzajúcim sa na mieste zvanom Slnéčné stránne nasadol do odstaveného motorového vozidla zn. AUDI ALLROAD A6,

čiernej farby, doposiaľ nezisteného evidenčného čísla, a na tomto z miesta činu ušiel, pričom poškodením 2 ks pneumatík značky SYRON rozmeru 225/40 R18 a 1 ks pneumatiky značky DUNLOP 205/55 R16 bola nstržm. R. V. spôsobená škoda najmenej 274 € a krádežou evidenčných čísel najmenej 33 €.

Za to bol obvinenému Y. V. podľa § 323 ods. 1, § 38 ods. 2 Tr. zák., uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok, pričom výkon trestu bol menovanému podľa § 49 ods. 1 písm. a/ podmienčne odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. uložená skúšobná doba 2 (dva) roky. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodenému R. V. škodu vo výške 307 € a podľa § 288 ods. 2 Tr. por. odkázal poškodeného so zvyškom nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie obvinený. Krajský súd v Žiline ako odvolací súd uznesením, sp. zn. 2To/20/2016, z 13. apríla 2016, odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Proti tomuto uzneseniu podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. g/ Trestného poriadku, a teda z dôvodu, že bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu a rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom.

V odôvodnení dovolania obvinený namieta, že z výpovede jediného poškodeného bol odsúdený, pričom sa súd vôbec nezoberal rozporní vo výpovediach poškodeného. Poukazuje na výpoveď poškodeného v konaní pred súdom, kde uviedol, že páchateľ po nastúpení do zaparkovaného motorového vozidla mal kuklu vyhrnutú po čelo, pričom v prípravnom konaní uviedol, že páchateľ mal kuklu z hlavy dole. Poškodený pred súdom uviedol, že spoznal obvineného z okna svojho bytu, hoci je zrejmé, že páchateľ mal kuklu nasadenú na hlave, preto poškodený o tejto skutočnosti vypovedal nepravdivo. Poškodený vo svojich výpovediach opakovane uviedol, že vo vysielacke opoznal hlas obvineného Y. V., pričom podľa jeho výpovedí sa spolu nekamarátia, nestretávajú sa, ani netelefonujú spolu. Taktiež zo znaleckého posudku PhDr. Katy Piačkovej vyplýva, že sluchová pamäť poškodeného je slabá. Popis behu páchateľa, ktorý popísal poškodený, je typickým pre beh ženy, pretože mal kolená spolu a nohy od seba. Spochybňuje dôveryhodnosť poškodeného v tom, že v hlásení o použití donucovacích prostriedkov uviedol, že páchateľom bola neznáma osoba, pričom uviedol celý rad iných detailov. Namieta, že prvostupňový súd ako aj odvolací súd sa nezaoberali rozporní vo výpovediach poškodeného, ako ani dôveryhodnosťou a pravdivosťou takto získaných dôkazov. Oba súdy prezúmovali pravdivosť jeho výpovedí na základe znaleckého posudku PhDr. Katy Piačkovej, ktorý bol zameraný na schopnosť vnímať, udržať a reprodukovat' podnety, čo je štandardná vlastnosť a schopnosť dospelého človeka. V zmysle uvedeného tak prvostupňový súd hodnotil výpovede poškodeného R. V. jednostranne v neprospech odsúdeného Y. V. Rovnako i dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom spočívajúce v obstaraní znaleckého posudku z odvetia klinická psychológia detí a klinická psychológia dospelých len voči poškodenému bez súčasného posúdenia intelektových vlastností a schopností obvineného, nemožno považovať za nezávislé, nepredpojaté, objektívne, rešpektujúce zásady spravodlivého súdneho konania. Uvedené umocňuje i fakt, že návrhu priamo obvineného Y. V. na podrobenie sa výsluchu obvineného na polygrafe, súd ani orgány činné v trestnom konaní nevyhoveli. Súdy ignorovali objektívne dôkazy svedčiacie v prospech obvineného a to závery daktyloskopického skúmania, skúmania pachových vzoriek a vzoriek DNA, ktoré boli získané z vecí stratených alebo odhodených páchateľom so vzorkami získanými od obvineného, ktoré nevykazovali vzájomnú totožnosť. Nakoniec žiada odvolací súd, aby rozhodol, že uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/20/2016, z 13. apríla 2016, a konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v jeho neprospech a zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/20/2016, ako aj rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 1T/124/2013, ako aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na zrušené rozhodnutia a prikázal Okresnému súdu Liptovský Mikuláš, aby vec znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš, ktorý uviedol,

že dovolateľ sa nemôže dovolávať dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/, pretože počas celého konania bol obvinený zastúpený svojím obhajcom, ktorý sa zúčastňoval jednotlivých vyšetrovacích úkonov. Ohľadne dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ prokurátor uviedol, že dovolateľ dôsledne nepoukázal na žiadnu okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver, že súd niektorý z dôkazov zabezpečil nezákonným spôsobom. Je toho názoru, že súd vykonal dokazovanie v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. zákona (správne Trestného poriadku), pričom okolnosť, že súd nevyhodnotil vykonané dôkazy podľa predstáv obvineného, nemôže byť dôvodom na podanie dovolania a revíziu právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie podané obvineným Y. V. podľa § 382 písm. c/ Tr. poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného Y. V. nie je opodstatnené, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania.

V prvom rade Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že v zmysle § 385 Tr. por. je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

S ohľadom na uvedené nebol Najvyšší súd Slovenskej republiky oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by si tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomoci vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Tr. por.) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit' a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - obhajca-obvinený, minister spravodlivosti, generálny prokurátor, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Tr. por.), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Tr. por. bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privediť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. g/ Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „právo na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného Y. V. zásadným spôsobom, a teda ku takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu uviedol v písomných dôvodoch dovolania obvinený Y. V..

Možno súhlasiť s dovolateľom v tom, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu. Len v takom prípade by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného tzv. arbitrárnym rozhodnutím súdu podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku. V predmetnej veci však takýto stav nenastal, pretože najvyšší súd nezistil, že by konanie vedené voči obvinenému bolo uskutočňované v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru.

K námietkam dovolateľa, ktorými spochybňuje pravdivosť výpovede poškodeného, nakoľko na hlavnom pojednávaní uviedol, že spoznal obvineného, lebo mal kuklu vyhrnutú po čelo, pričom v prípravnom konaní uviedol, že obvinený mal kuklu z hlavy dole, dovolací súd uvádza, že obhajca obvineného kládol otázky na hlavnom pojednávaní 19. októbra 2015 (č. l. 289), pričom poškodeného nekonfrontoval s touto otázkou, hoci iné otázky kládol. Obhajca obvineného bol aj pri výsluchu poškodeného v prípravnom konaní 6. októbra 2012, kde poškodený uviedol: „Neviem povedať, či sa mu dala dole kukla alebo si ju dal on z hlavy dole. Ja som videl jasne, že sa jedná o Y. V. (č. l. 36).“ Taktiež zo zápisnice o

trestnom oznámení ako poškodený uviedol vyplýva: „Ja uvádzam, že Y. V. mal tú kuklu na hlave, pričom ako sadol do vozidla, asi si v tej rýchlosti neuvedomil, že ako sadol dal si dole kuklu a vlastne sa mu rozsvietilo vo vozidle stropné svetlo, ktoré dobre osvietilo celý vnútrajšok a tak som ho bezpečne a jednoznačne hneď spoznal. (č. l. 4).“ Najvyšší súd uvádza, že tento rozpor mohol vzniknúť časovým odstupom od spáchaného skutku, pričom je irelevantné, či mal obvinený kuklu na čele alebo úplne z hlavy dolu, pretože faktom zostáva, že poškodený opoznal obvineného Y. V. a túto skutočnosť nikto nespochybnil.

Námietka dovolateľa, že v hlásení o použití donucovacích prostriedkov použil poškodený termín neznáma osoba, dovolací súd poukazuje, že hlásenie o použití donucovacích prostriedkov nemá pre trestné konanie a dokazovanie takú relevanciu ako dôkazné prostriedky, ktoré pozná Trestný poriadok. Iba pre doplnenie aj s poukazom na vyššie uvedené je potrebné podotknúť, že od spisania trestného oznámenia, výsluch svedka- poškodeného, konfrontáciu medzi poškodeným a obvineným, ako aj úradný záznam, poškodený R. V. vždy uviedol, že v aute po rozsvietení stropných svetiel opoznal Y. V., preto aj táto námietka je nepodstatná a nemožno na ňu prihliadať.

Na námietku obvineného, ktorou poukazuje na porušenie jeho práva na obhajobu tým, že bol vykonaný znalecký posudok z odvetia klinická psychológia len poškodenému R. V. a nie aj obvinenému treba poznamenať, že pokiaľ súd ani orgán činný v trestnom konaní nepovažoval takýto dôkaz za potrebný, nič nebránilo obvinenému z pohľadu uplatnenia zásady kontradiktórnosti a zásady svojich práv, ak prikladal takémuto posudku vážnosť, ktorá by vyvrátila tvrdenie obžaloby, mohol si dať urobiť znalecký posudok z rovnakého odvetia a doložiť ho ako dôkaz do spisu. Taktiež je potrebné podotknúť, že návrhu výsluchu obvineného na polygrafe (detektore lži) súd ani orgány činné v prípravnom konaní nevyhoveli. I judikačná prax najvyššieho súdu nepovažuje dôkaz získaný na polygrafe za dôkaz získaný zákonným spôsobom, preto aj táto námietka dovolateľa je irelevantná.

Je potrebné uviesť, že orgány činné v trestnom konaní a ani súdy nie sú povinné vykonať všetky, stranami navrhnuté dôkazy. Rozsah a spôsob dokazovania v prípravnom konaní je v prvom rade v rukách prokurátora, ktorý nesie zodpovednosť za obžalobu. V predmetnej veci nemožno prehliadnúť, že nedošlo k dôkaznej núdzi v tom zmysle, že by už zabezpečené a vykonané dôkazy nepostačovali na objasnenie veci. Najvyšší súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmé a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne

alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozs. č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen p. Turecku, rozs. č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší p. Holansku, Visser p. Holandsku, rozs. č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozs. č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania iniciovaného obvineným prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania, pretože dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu (čo do dôvodov okruhu napadnutelných rozhodnutí, oprávnených osôb atď.), aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravdla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolanie aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov. V tomto smere je potrebné dať za pravdu vyjadreniu prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš, že dovolateľ vo svojom dovolaní nepoukázal ani na jeden dôkaz, ktorý by bol v rámci celého dokazovania vykonaný nezákonne. Poukazoval na ním navrhované dôkazy, ktoré neboli vykonané a hodnotil ich subjektívnym spôsobom.

Z uvedených dôvodov je zřejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. g/ Tr. por. uplatnené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Y. V. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.